

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudkyň JUDr. Marie Turkové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce P. G.**, zastoupeného JUDr. MUDr. Martinem Kalistou, Ph.D., advokátem se sídlem Panská 1, Praha 1, proti **žalovanému Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2002, čj. MHMP-ZIV-68504-183/2002/B, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 28 Ca 684/2002, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2003, čj. 28 Ca 684/2002 – 45,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 8. 2002, čj. MHMP-ZIV-68504-183/2002/B bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále též „stěžovatel“) proti rozhodnutí živnostenského odboru Úřadu městské části Praha 17 ze dne 16. 5. 2002 čj. SŘ/02/0456/r/Žeb., kterým bylo žalobci podle ustanovení § 58 odst. 3 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“) zrušeno živnostenské oprávnění na provozování koncesované živnosti „taxislužba“ a rozhodnuto, že platnost živnostenského oprávnění zaniká dnem právní moci tohoto rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že živnostenské oprávnění bylo žalobci zrušeno na základě porušení ustanovení § 21 odst. 2 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), § 15 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě a dále pak ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“) a článku 2 vyhlášky hlavního města

Prahy č. 24/2000, o maximálních cenách osobní taxislužby. Toto porušení bylo správními orgány spatřováno v tom, že po provedené kontrolní jízdě zaměřené na dodržování cenových předpisů provedené dne 2. 4. 2002 ve vozidle TAXI SPZ X řízeného žalobcem na trase Malostranská – Hotel Diplomat byla kontrolním pracovníkům vydána ručně psaná stvrzenka, na níž požadované údaje byly vyplněny nepravdivě, případně nebyly uvedeny vůbec a stvrzenka vystavena na částku 600 Kč, přičemž za provedenou jízdu mohla být podle článku 2 vyhlášky hlavního města Prahy č. 24/2000 účtována maximální cena 120 Kč; došlo tedy k neoprávněnému majetkovému prospěchu žalobce o 480 Kč. Bylo tedy konstatováno porušení výše uvedených ustanovení a zdůrazněno, že požadování vyšší ceny než té, která je v souladu s právním předpisem, je považováno za jedno z nejzávažnějších porušení zákona o cenách, protože zde dochází k bezdůvodnému obohacení a úmyslnému poškození zákazníka; zároveň došlo k porušení ustanovení § 31 odst. 16 živnostenského zákona, podle kterého je podnikatel při provozování živnosti povinen dodržovat povinnosti vyplývající z tohoto zákona a zvláštních právních předpisů. Tvrzení žalobce o poruše na taxametru, které žalobce použil až v odvolacím řízení, nezakládá důvod pro předražení jízdného o 480 Kč. Skutečnost, že žalobce vydal ručně psanou stvrzenku a nikoliv výpis z taxametru by bylo možné zohlednit pouze v případě, že by stvrzenka obsahovala všechny požadované údaje a tyto byly vyplněny pravdivě, nikoliv však v situaci, kdy jízdné bylo pětinásobně předraženo a ručně psaná stvrzenka neobsahovala náležitosti požadované vyhláškou č. 478/2000 Sb. Falešné údaje na stvrzence svědčí podle žalovaného o úmyslu žalobce znemožnit či ztížit jeho identifikaci pro případ, že by si cestující stěžoval, navíc taxametr nebyl podle výpovědi pracovníka provádějícího kontrolu během přepravy vůbec zapnut.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2003 čj. 28 Ca 684/2002 – 45 byla zamítnuta žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného s konstatováním, že žalovaný posoudil věc po skutkové i právní stránce správně a bylo konstatováno, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku uvedl, že podle ustanovení § 58 odst. 3 zákona č. 455/1991 Sb. může živnostenský úřad zrušit nebo v odpovídajícím rozsahu provozování živnosti pozastavit, jestliže podnikatel závažným způsobem porušil nebo porušuje podmínky stanovené rozhodnutím o udělení koncese, tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy. V daném případě žalovaný zhodnotil jednání žalobce jako závažné porušení podmínek stanovených ve zvláštních předpisech, když posoudil porušení jednotlivých ustanovení jak zákona o silniční dopravě a prováděcího předpisu k tomuto zákonu, tak porušení zákona o cenách a porušení vyhlášky hlavního města Prahy o maximálních cenách jízdného; ve svém souhrnu bylo shledáno porušení podmínek stanovených zvláštními předpisy jako zvlášť závažné. Soud prvního stupně konstatoval, že rozhodnutí o zrušení živnostenského oprávnění bylo vydáno nejen pro závažné porušení zákona o silniční dopravě, ale i dalších právních předpisů, když ustanovení § 58 odst. 3 živnostenského zákona obsahuje samostatné podmínky pro úvahu správního orgánu o tom, zda určité jednání lze či nelze považovat za závažné porušení povinností vyplývajících ze zvláštních předpisů.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobce v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které vyslovuje přesvědčení, že soud prvního stupně v řízení nesprávně posoudil právní otázku a současně že skutková podstata uvedená v napadeném rozhodnutí, z níž správní orgán i soud prvního stupně vycházely, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu. Stěžovatel uvádí, že živnostenské oprávnění mu bylo odebráno na základě tvrzeného porušení ustanovení § 21 odst. 2 silničního zákona, § 15 odst. 1 vyhlášky č. 478/2000 Sb., a ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách a článku 2 vyhlášky hl. města Prahy č. 24/2000 v souvislosti s ustanoveními § 31 odst. 16 a § 58 odst. 3 živnostenského zákona; uvádí, že proti tomuto

rozhodnutí podal žalobu, která byla rozsudkem soudu prvního stupně zamítnuta. Stěžovatel dále sděluje, že jeho živnostenské oprávnění bylo zrušeno v souladu s ustanovením § 58 odst. 3 živnostenského zákona, tedy že došlo k závažnému porušení nejen zákona o silniční dopravě, ale i dalších předpisů. Stěžovatel uvádí, že soud prvního stupně nesprávně považoval za prokázané rozhodnutí o porušení zákona o cenách, přičemž však zmínku o porušení zákona o cenách v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nelze považovat za rozhodnutí podle zákona o cenách, když citace porušeného ustanovení zákona o cenách byla podle sdělení žalobce provedena až v rozhodnutí žalovaného. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně stěžovatel požádal Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalobce pouze plně odkázal na předchozí obsáhlé vyjádření ke správní žalobě.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Proto se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda krajský soud při rozhodování správně posoudil právní otázku a zda skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, má oporu ve spisech.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Vzhledem k tomu, že jedním ze stěžovatelem uváděných právních důvodů kasační stížnosti je ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení. K tomuto ustanovení Nejvyšší správní soud konstatuje, že význam nesprávného právního posouzení věci spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, nebo je aplikován správný právní předpis, který je však nesprávně vyložen. Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí Městského soudu v Praze při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí žalovaného neshledal. Soud prvního stupně se zabýval těmito otázkami a neshledal, že by žalovaný na zjištěný skutkový stav aplikoval nesprávný právní předpis, nebo že by aplikovaný správný předpis nesprávně vyložil. Podle ustanovení § 58 odst. 3 živnostenského zákona může příslušný živnostenský úřad živnostenské oprávnění zrušit nebo v odpovídajícím rozsahu provozování živnosti pozastavit, jestliže podnikatel závažným způsobem porušil nebo porušuje podmínky stanovené rozhodnutím o udělení koncese, tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy. Z dikce tohoto ustanovení plyne, že dříve, než správní orgán přistoupí ke zrušení živnostenského oprávnění, musí posoudit porušení povinností vyplývajících ze zvláštních zákonů jednáním podnikatele a určit, zda toto porušení je možné považovat za porušení zvlášť závažné. Žalovaný i správní orgán prvního stupně věc v průběhu správního řízení posoudily a v mezích správního uvážení, které jim umožňuje dikce ustanovení § 58 odst. 3 živnostenského zákona shledaly, že prokázaná porušení silničního zákona o cenách a prováděcích předpisů lze považovat za závažné porušení podmínek stanovených zvláštními zákony, a podmínky pro odebrání živnostenského oprávnění podle citovaného ustanovení splněny byly. Porušení silničního zákona, kterého se stěžovatel dopustil, znamená svým charakterem velice závažné porušení tohoto právního předpisu, nejinak je tomu v případě žalobcova porušení zákona o cenách. Soud prvního stupně správně shledal, že závažná

porušení dvou právních předpisů mohl být správním orgánem oprávněně vnímána jako důvod pro zrušení živnostenského oprávnění podle ustanovení § 58 odst. 3 živnostenského zákona.

Stěžovatel dále uvádí jako právní důvod kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že mohlo ovlivnit rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Stěžovatel uvedl v kasační stížnosti takovou výtku směřující k řízení před správním orgánem, když uvedl, že odkaz na porušení zákona o cenách byl proveden až odvolacím orgánem. K této výtce Nejvyšší správní soud uvádí, že porušení zákona o cenách bylo konstatováno i v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde je uvedeno, že požadování vyšší ceny než té, která je v souladu s právním předpisem, je považováno ze jedno z nejzávažnějších porušení zákona o cenách, neboť dochází k bezdůvodnému obohacení a poškození zákazníka.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost žalobce jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci samé, nezabýval se návrhem žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2003

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu